

de standaard woensdag 05 maart 2008

'Volgens het boekje'

Wim Distelmans.mhb

© Marc Herremans - Corelio

Externe links bij dit artikel

- Gezondheid.be: Euthanasie

BRUSSEL - Wim Distelmans, VUB-professor. 'Waarom hij dan kiest voor een bijna publieke euthanasie? Om het taboe te doorbreken, vertelde hij mij.' 'In het geval van Marcel Engelborghs zijn alle voorwaarden van de euthanasiewet perfect ingevuld: meerderjarig, ongeneeslijk ziek, ondraaglijk lijden, en de aanvraag werd gecontroleerd door een tweede arts', vertelt Wim Distelmans, gangmaker van de wet.

'Ik leerde Marcel Engelborghs kennen als een positieve volksfiguur. Een levensgenieter die graag onder de mensen kwam en die zei: als het leven mij dat niet meer kan bieden, hoeft het niet meer. Hij is al heel lang ziek, en toen hij de eerste keer een beroep deed op de wet, kreeg hij te horen dat dit toch niet zo evident was. Hij schrok hard, en was ook enorm bang in handen te vallen van een arts die hem palliatief in slaap zou brengen, wat het levenseinde over veel meer dagen zou uitsmeren. Hij wou dat absoluut niet, en daarom koos hij ervoor om zich door camera's te laten volgen.'

'Er hangt effectief nog een taboe rond euthanasie. Kijk naar de cijfers: we registreren zowat 1.000 levensbeëindigingen per jaar, waarvan 85 procent in Vlaanderen. Alsof er in Wallonië minder ondraaglijk lijden zou zijn. Neen, de wet

wordt daar anders toegepast.'

'We werken met een netwerk van *leifartsen* die we trainen om als tweede controlearts op te treden, en de verhalen die zij mij vertellen, zijn hallucinant. De wet wordt nog steeds niet naar behoren toegepast, en bijgevolg is het optreden van Marcel Engelborghs zo moedig.' (fds)